

PRETTY
RINGS
&
BROKEN
THINGS

RAGYOGÓ GYŰRŰK

PRETTY
RINGS
BROKEN
THINGS

RAGYOGÓ GYŰRŰK

KAT SINGLETON

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Kat Singleton: *Pretty Rings & Broken Things*
First published in 2024 by Kat Singleton

Fordította
Gruber Katalin

Szerkesztette
Varga Andrea

Borítóterv
Ashlee O'Brien with Ashes & Vellichor

ISBN 978-963-636-507-3

Minden jog fenntartva

© Kat Singleton 2024

© Kossuth Kiadó 2025

© Hungarian translation Gruber Katalin 2025

Azoknak a csajoknak, akik még mindig arra várnak,
hogy egy jóképű milliárdos a „feleségem”-ként mutassa be
őket, és nevetségesen óriási összegeket költsön rájuk.

A ti időtök is el fog jönni, ígérem.

Addig is... élvezétek Archer Moore-t!

Lejátszási lista

- End Game* – Taylor Swift, Ed Sheeran, Future
- Lose Control* – Teddy Swims
- Death of Me* – WizTheMc
- The Archer* – Taylor Swift
- The Best I Ever Had* – Limi
- Delicate* – Taylor Swift
- Say You Love Me* – Jessie Ware
- Love Story* – Sarah Cothran
- Close* – Nick Jonas, Tove Lo
- Daddy Issues* – The Neighbourhood
- Meddle About* – Chase Atlantic
- Fetish* – Selena Gomez (feat. Gucci Mane)
- Say Yes To Heaven* – Lana Del Ray
- Those Eyes* – New West
- Capital Letters* – Hailee Steinfeld, BloodPop
- Ever Since New York* – Harry Styles
- Stockholm Syndrome* – One Direction

A szerző megjegyzése

A Ragyogó gyűrűk egy milliárdosokról és megrendezett házasságról szóló, korkülönbségen alapuló románc. Tele van csipkelődő párbeszédekkel, édes pillanatokkal, és olyan jelenetekkel, melyek garantáltan elpirítanak. Remélem, te éppúgy imádni fogod Winnie-t és Archert, amennyire én.

A regény a felnőtt-tartalom miatt nem minden korosztály számára megfelelő olvasmány. Kérlek, hogy a tartalommal kapcsolatos figyelmeztetések listájának megtekintéséhez látogass el a www.authorkatsingleton.com/content-warnings weboldalra.

1.

Winnie

MÁR ABBÓL ÉRZEM, hogy ez egy pocsék nap lesz, ahogy a reggelem indul.

Az első jel, hogy amikor átnyúlok az ágyon, a mellettem lévő hely hideg és üres. Továbbsiklik a kezem a selyemlepedőn, abban reménykedve, hogy talán megtalálom a férfit, akinek karnyújtásnyira kellene lennie tőlem.

Amikor még mindig nem találok semmit, felpattan a szemem, a szobám teljesen üres.

Ülőhelyzetbe tolom magam, és a testemre húzom a takarót. A szobában körülnézve végigfut rajtam a borzongás, tudva, mi történt itt tegnap éjjel, és mit jelent az, hogy azután magamra hagyott.

Végigsimítok a párnáján. Hideg, de még mindig körbelengi az illata. Becsúsztatom a kezem a párna alá, hátha találok ott valamit. Mindig hagy egy üzenetet, ha még alszom, amikor elmegy.

De nincs üzenet.

Még akkor sem találok semmit, amikor átvetem magam az ágyon, és lenézek a padlóra, hátha elkerülte valami a figyelmemet.

Egyszer volt egy dadusom, aki nagyon hitt az univerzum erejében. Megesküdött rá, az mindig megmondja, hogy egy

dolog jó vagy rossz. Ma reggel, még mielőtt kinyitottam volna a szemem, éreztem, hogy valami nem stimmel. Csak tovább fokozódott az érzés, amikor az üres lakást átkutatva a nyomát sem leltem.

A kabátja nem lóg az egyik étkezőszék támláján.

A régi, fekete sporttáska sem hever az ágy lábánál, ahol mindig tartani szokta.

Mintha Blake soha nem is járt volna itt.

Megnézem a telefonomat, de nem kaptam tőle semmit. Már évek óta a családom sofőrje, és azóta, hogy először megcsókolt, minden esetben elmondta, mikor tér vissza, valahányszor munkába indult. Rendszeresen volt egy levél, egy üzenet, vagy *valami*. Mindig azt akarta, hogy tudjam, gondol rám.

Most semmi sincs. És nem is zavarna, ha nem tesszük meg tegnap este azt a bizonyos dolgot.

Rettegés kerít a hatalmába, amikor megpróbálom felhívni, de azonnal hangpostára kapcsol. Mielőtt feladnám, még három kísérletet teszek. Már éppen az ágyra dobnám a telefont, hogy kiverjem őt a fejemből, amikor az megszólal.

Az apám száma jelenik meg a kijelzőn. És megint azt érzem, hogy valami nincs rendben. Hogy valami *iszonyúan* rossz dolog történt.

Abban a reménykedem, apa csak azért keres, hogy megkérdezze, lenne-e kedvem vele ebédelni. Nem fogadom a hívását; zakatoló szívvel a mellkasomban várom, hogy újra próbálkozik-e. Már jó ideje nem találkoztunk. Talán csak szeretne velem elkölteni egy közös vacsorát. Vagy van egy esemény, amelyről nem tudok, és elvárja, hogy megjelenjek rajta.

Amikor újra megcsörget, tudom, hogy egyik sem talált. Apa sosem hív egynél többször. Elvárja, hogy visszahívjam, amint észreveszem, hogy keresett.

A fürdőszobában járkálva próbálom kitalálni, mit tegyek. Tudom, hogy semmi értelme figyelmen kívül hagynom. A hideg márványpultra teszem a mobilom, és fogadom a hívását. Kihangosítom, és a kezem máris túlságosan remeg a gyomromban érzett ürességtől, hogy meg tudjam tartani.

– Szia, apa! – sikerül kinyögnöm összeszorult torokkal.

Hangos sóhaj visszhangzik a hangszóróból. A csalódottság hangja. Egész életemben megtettem minden tőlem telhetőt, hogy ne halljam ezt a sóhajt. De ezúttal szomorúnak hangzik.

– Winifred! – csattan fel. – Az irodámba. *Most rögtön!* – Még mielőtt bármit is kérdezhetnék, leteszi.

Ez rossz. Annyira rossz, hogy lefagyva bámulom a tükörképemet. Szorosan magamon tartom a takarót, és hirtelen elszégyellem magam amiatt, amit a múlt éjszaka hagytam megtörténni.

Hónapokon keresztül különböző módokon próbáltam elmondani Blake-nek: nem állok készen arra, hogy lefeküdjek vele. Tudtam, hogy semmit sem lenne szabad csinálnom egy alkalmazottal, mégis megtettem. Mivel tudtam, hogy helytelen, amire készülünk, ügyeltem arra, hogy lassan haladjunk, de végül, tegnap este, már nem akartam nemet mondani.

Úgy éreztem, belém szeretett, hogy egymásba szerettünk. És készen álltam megtenni a következő lépést, abban a reményben, hogy azután elmondjuk a családomnak.

Ehelyett, miután odaadtam magam neki, mivel hónapokon át könyörgött, egyedül ébredtem fel.

Ez mit jelent?

A félelmet és a bizonytalanságot próbálom az elmém egy hátsó zugába szorítani. Blake varázslatos estét szervezett nekem. Azzal lepett meg, hogy már a lakásomban volt, mire hazaértem a családi cég egyik rendezvényéről. Vacsorát készített, és gyertyákat gyújtott a fürdőszobában.

Nem tettem semmi rosszat azzal, hogy végül engedtem a köztünk lévő vonzalomnak. Azonkívül, hogy a családi vállalkozás alkalmazottjával feküdtem le. De tudom, hogy Apa megbocsát nekem, ha elmondom, hogy Blake és én szerelmesek vagyunk.

De azok vagyunk?

Mély levegőt veszek; felkapom a hajkefét a sminkasztalról, és átfutok vele hosszú, vörös fürtjeimen. A szokásosnál nagyobb ellenállásba ütközöm, amikor megpróbálom kibogozni a csomókat, valószínűleg azért, mert Blake ujjai tegnap este belegabalyodtak.

Arra nincs időm, hogy szépen megformázzam, ezért inkább lesimítom és copfba fogom a hajam, egy masnival díszített hajpántot teszek bele. Csak szempillaspirált és pirosítót használok, hogy megpróbáljak egy kis színt kölcsönözni az arcomnak. Az amúgy is sápadt arcbőröm falfehér lett a testemet átjáró idegesség miatt.

Tudom, hogy máris késésben vagyok. Apa nem hagyott kétséget afelől, hogy mennyire gyorsan akar az irodában látni. Ha húzom az időt a készülődéssel, azzal biztosan még jobban felidegesíteném annál, mint amilyen már most is.

A takaró a földre esik, amikor belépek a tágas gardróbomba. A mérete ellenére zsúfolásig tele van ruhákkal. A teendőim között szerepel az egyik legjobb barátnőm, Emma áthívása, hogy vigye magával azt, amit csak szeretne.

A vállfák a rudat karcolják, ahogy átnézem a lehetőségeimet. Fogalmam sincs, mi vár rám, úgyhogy nem tudom, mit kellene felvennem.

Végül valami elegáns mellett döntök, mert az a munkám, hogy a Bishop Szállodalánc arca vagyok. Partikon veszek részt, találkozókön jelenek meg, és általában azt teszem, amit mondanak nekem.

Leveszek egy kétrészes Chanel-szettet a fogasról. Nem tart sokáig alsóneműt és melltartót vennem, aztán belebújok egy harisnyába. Majd belelépek a levendulaszínű szoknyámba, és felveszem a hozzáillő kosztümkabátot.

Szívesen töltenék még időt azzal, hogy kiválasszam a megfelelő cipőt és táskát, de tudom, hogy meg vannak számlálva a perceim. Egy egyszerű, bőrszínű magas sarkú mellett döntök, és mivel már úgyis minden benne van, a tegnapi táskámat viszem.

Meg sem lep, hogy Rick az előcsarnokban vár rám. A kedvenc portásom, Franklin mellett áll. Rick feszes mosolya mindent elárul.

Bajban vagyok.

Mély levegőt véve követem az odakint várakozó autóhoz. Egy szót sem szól hozzám. Általában mond valamit az időjárásról, vagy mesél egy történetet a legkisebb unokájáról. Ma egyiket sem teszi, pedig végre megpillanthattuk az ősz Manhattanben.

Végül eluralkodik rajtam a csend.

– Mekkora a baj, Rick?

Tekintete az enyémmre siklik a visszapillantó tükörben.

– Senkinek sem árul el semmit. Nekem is csak annyit mondtak, hogy hozzam el magát, és siessek.

Hátradőlök a fekete bőrlésben, és hideg borzongás járja át a testemet.

– Akkor *tényleg* rossz a helyzet – mormogom az orrom alatt, még egyszer megnézem a telefonomat, de semmi sem jött Blake-től.

Nem múlik el a rettegés. Sőt, a családi irodaépülethez vezető rövid út alatt csak elhatalmasodik rajtam.